

Sygn. akt II PK 378/15

POSTANOWIENIE

Dnia 5 października 2016 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Bogusław Cudowski

w sprawie z powództwa M. P.
przeciwko I. Spółce z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W.
o przywrócenie do pracy,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń
Społecznych i Spraw Publicznych w dniu 5 października 2016 r.,
skargi kasacyjnej powoda od wyroku Sądu Okręgowego w W.
z dnia 30 marca 2015 r., sygn. akt XXI Pa (...),

- 1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania,**
- 2. przyznaje pełnomocnikowi z urzędu adwokatowi Ł. B. od Skarbu Państwa - Sądu Rejonowego w W. kwotę 135 zł (sto trzydzieści pięć) tytułem zastępstwa w postępowaniu kasacyjnym, powiększoną o stawkę podatku od towarów i usług.**

UZASADNIENIE

Sąd Okręgowy w W. wyrokiem z 30 marca 2015 r. oddalił apelację powoda od wyroku Sądu Rejonowego w W. z 4 lutego 2014 r. oddalającego powództwo o orzeczenie wyrokiem, że umowę o pracę z pozwanym należy uznać za umowę na czas nieokreślony, a w związku z tym, jej wypowiedzenie przez pozwanego, jako umowy o pracę na czas określony było nieskuteczne, niezgodne z prawem oraz zasądzenie przywrócenia do pracy na podstawie umowy o pracę na czas nieokreślony.

Wyrok Sądu Okręgowego w W. powód, reprezentowany przez pełnomocnika z urzędu, zaskarżył w całości. Zarzucono naruszenie art. 35 ust. 1 ustawy z dnia 1 lipca 2009 r. o łagodzeniu skutków kryzysu ekonomicznego dla pracowników i przedsiębiorców (Dz.U. z 2009 r. Nr 125, poz. 1035 ze zm.), poprzez jego błędną wykładnię polegającą na przyjęciu, że może mieć on zastosowanie również do umów o pracę na czas określony, które zostały zawarte dopiero po dniu wejścia w życie tej ustawy.

Zdaniem skarżącego skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. W uzasadnieniu wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania wskazał, że art. 35 ust. 1 ww. ustawy stanowi, że do umów o pracę zawartych na czas określony trwających w dniu wejścia w życie tej ustawy nie stosuje się art. 25¹ ustawy z dnia 26 czerwca 1974 r. – Kodeks pracy. Zdaniem skarżącego z językowej wykładni tego przepisu oraz przy zastosowaniu reguły rozumowania a contrario, komentowany przepis nie ma zastosowania do umów o pracę, które zostały zawarte po dniu wejścia w życie tej ustawy. Odmienne wykładnia, zdaniem skarżącego, powinna zostać uznana za oczywiście nieprawidłową.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c. Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne (pkt 1), istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów (pkt 2), zachodzi nieważność postępowania (pkt 3) lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona (pkt 4).

Skarżący wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania opiera na przesłance oczywistej zasadności skargi kasacyjnej.

Zgodnie z utrwalonym orzecznictwem Sądu Najwyższego, przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania z uwagi na jej oczywistą zasadność wymaga wykazania kwalifikowanej postaci naruszenia przepisów prawa materialnego lub procesowego, polegającej na wykazaniu ewidentnego złamania prawa w zaskarżonym wyroku, które byłoby widoczne od razu (*prima facie*) przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawniczej oraz bez wnikania w szczegóły sprawy (por. postanowienie SN z

16 września 2003 r., IV CZ 100/03, LEX nr 82274). Oznacza to, że skarżący musi wskazać, w czym - w jego ocenie - wyraża się „oczywistość” zasadności skargi oraz podać argumenty wykazujące, że rzeczywiście skarga jest oczywiście uzasadniona. Sam zarzut naruszenia (nawet oczywistego) określonego przepisu (przepisów) nie prowadzi bowiem wprost do oceny, że skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona (por. postanowienie SN z 16 maja 2008 r., I UK 16/08, LEX nr 818572). W judykaturze podkreśla się także, iż przesłanką przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania nie jest oczywiste naruszenie konkretnego przepisu prawa materialnego lub procesowego, lecz sytuacja, w której naruszenie to spowodowało wydanie oczywiście nieprawidłowego orzeczenia (por. postanowienie SN z 3 października 2013 r., III SK 11/13, LEX nr 1380967).

W ocenie Sądu Najwyższego, skarga kasacyjna jest oczywiście nieuzasadniona. Skarżący nie wykazał naruszenia art. 35 ust. 1 ustawy z dnia 1 lipca 2009 r. o łagodzeniu skutków kryzysu ekonomicznego dla pracowników i przedsiębiorców (Dz.U. z 2009 r. Nr 125, poz. 1035 ze zm. – dalej *ustawa*), które skutkowałoby wydaniem oczywiście nieprawidłowego orzeczenia. Stawiając zarzut naruszenia art. 35 ust. 1 ustawy, skarżący pominął okoliczność, że przepis ten znajduje się w rozdziale 6 ustawy zatytułowanym *Przepisy przejście i końcowe*, a więc reguluje kwestie międzyczasowe odnośnie skutków wejścia w życie tej ustawy, w tym jej art. 13. Przepis art. 13 wprowadzał natomiast inne niż przewidziane w art. 25¹ k.p. mechanizmy ograniczania zatrudnienia na podstawie umów o pracę na czas określonych. Zgodnie z art. 13 ust. 1 ustawy okres zatrudnienia na podstawie umowy na czas określony, a także łączny okres zatrudnienia na podstawie kolejnych umów na czas określony między tymi samymi stronami stosunku pracy, nie mógł przekraczać 24 miesięcy. Uwzględniając przepisy przejściowe (art. 34 i 35 ustawy), art. 13 ust. 1 miał zastosowanie w okresie od 22 sierpnia 2009 r. do 31 grudnia 2011 r., i w takim zakresie czasowym wyłączał zastosowanie art. 25¹ k.p. (por. uzasadnienie uchwały SN z 23 września 2014 r., III PZP 2/14, LEX nr 1508866). Wykładnia art. 35 ust. 1 ustawy powinna zatem być dokonywana z uwzględnieniem art. 34 ust. 2 oraz art. 13 tej ustawy, a także celu tej ustawy (zob. s. 6 uzasadnienie do projektu ustawy – druk 2044, Sejm RP VI kadencji). Wykładnia zaproponowana przez skarżącego, ograniczająca się wyłącznie do

wykładni językowej art. 35 ust. 1 ustawy oraz zawodnej reguły rozumowania *a contrario*, prowadzi natomiast do nielogicznych wniosków, a mianowicie, że ustawodawca wprowadził nowe rozwiązania odnośnie zatrudnienia na podstawie umów na czas określonych, mające na celu łagodzić skutki kryzysu ekonomicznego dla pracowników i przedsiębiorców, i jednocześnie ograniczył ich zastosowanie wyłącznie do umów na czas określony zawartych przed wejściem tych rozwiązań w życie i trwających w dniu wejścia ich w życie.

Z tych powodów, na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c., postanowiono jak w sentencji.

O kosztach pełnomocnika z urzędu orzeczono na podstawie art. 98 § 1, 3 k.p.c., § 12 ust. 1 pkt 1 w zw. z § 13 ust. 4 pkt 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (jednolity tekst: Dz.U. z 2013 r., poz. 461, ostatnio zmienione Dz.U. z 2015 r., poz. 1079), oraz art. 108 § 1 k.p.c. - stosowanych w zw. z art. 391 § 1 k.p.c. w zw. z art. 398²¹ k.p.c.